

ZE KOMEN

In B.G. 62/6, dat is dus een jaar geleden, hebben we reeds aangekondigd, dat het in de bedoeling lag voor onze Diergaarde een paartje Witte Neushoorns te verwerven. We vertelden daar al hoe dit plan is opgekomen. In het Umfolozi National Park in Natal (Unie van Zuid Afrika) had men te veel Witte Neushoorns. Voor een Nationaal Park is Umfolozi n.l. niet bijzonder groot, slechts 28800 ha. Het park is destijds ingesteld speciaal ter bescherming van de Witte Neushoorns, waarvan er toen ongeveer 500 in het reservaat waren. Dat was toen eigenlijk al te veel. Voor zover we weten komen Witte Neushoorns in de Unie van Zuid Afrika verder alleen nog in het Hluhluwe wildreservaat voor. In enkele andere parken, zoals b.v. in het bekende Krügerpark zijn ze vroeger wel geweest, maar uitgeroeid, voor het gebied tot reservaat werd bestemd. Bij de instelling van de Krüger Wildtuin b.v. was er nog maar één Witte Renoster over, een oud mannelijk dier, dat, zoals de toenmalige verslagen aangaven, reeds met „lood was gelardeerd”. Deze gelardeerde oude heer heeft nog enige tijd de zegeningen van de bescherming genoten en is tenslotte in vrede gestorven. Ongeveer twee jaar geleden kwam nu de gedachte op de overcomplete Witte Neushoorns van Umfolozi op te gaan vangen en deze over te brengen naar reservaten waar de dieren vroeger hadden geleefd, doch nu waren verdwenen. Toen daarmee een begin was gemaakt bleek al spoedig dat het een kostbare operatie zou worden. De dieren moesten door een groep geoefende dierenvangsters bemachtigd worden, in transportkisten worden geplaatst en over grote afstanden per truck worden vervoerd. Bij aan-

komst moesten ze nog een paar dagen in observatie staan en pas daarna worden losgelaten. Nu is gebrek aan geld een kenmerk van natuurbescherming, helaas! Om aan het benodigde geld te komen besloot men een gedeelte van de gevangen dieren paarsgewijze te verkopen aan speciaal daartoe aangezochte dierenrentuinen. Aan enkele internationale natuurbeschermingsorganisaties werd advies gevraagd omtrent de dierenrentuinen die men aan wilde schrijven. Voorwaarden waren o.a. dat de leiding van deze tuinen belangstelling moest hebben voor het behoud van bedreigde diersoorten en het kweken daarvan in hun tuinen zich tot taak stelde. Bovendien moesten zij voldoende ervaring op dit gebied hebben en over de nodige outillage beschikken. Voor heel Europa kwamen tenslotte slechts vijf tuinen uit de bus en dat Blijdorp daartoe behoorde streelde onze ijdelheid natuurlijk wel een beetje. Aanvankelijk zaten we nog met de moeilijkheid, dat we niet voldoende plaatsruimte hadden, maar dat loste zich op, zoals U in het bovengenoemde artikeltje hebt kunnen lezen. De prijs die we voor het paar zouden moeten neerleggen was nogal stevig, maar heel wat minder dan we bij een dierenhandelaar hadden moeten geven. Bovendien behoorden de aangeboden dieren tot het zuidelijke ras, terwijl de in de handel verkrijgbare dieren tot het noordelijke ras behoren. Van dit laatste was reeds een paar in Antwerpen en een in Londen. Dat de prijs die we moesten geven bovendien aan een goed doel zou worden besteed, maakte de hele zaak nog aantrekkelijker. Al spoedig bleek, dat er op die prijs nog wel het een en ander zou moeten worden toegelegd.

Het zeetransport zou lang duren en eiste een ervaren begeleider. Er moesten speciale transportkisten worden gemaakt en de dieren moesten worden verzekerd. De begeleider moest niet alleen de zeereis en salaris vergoed krijgen, maar ook de vliegpreis naar Natal en terug naar huis. Het eindcijfer ontlokte ons dan ook een diepe zucht. En omdat men dezelfde gulden maar één keer uit kan geven namen we een rood potlood en schrapten alweer zuchtende een aantal dringende zaken van onze begroting.

De voorbereidingen duurden langer dan we hadden gedacht. Er kwamen allerlei kinken in de kabel, maar tenslotte kwam het toch voor elkaar. En op 29 mei ontvingen we dan eindelijk het bericht dat de dieren waren gevangen. Niet alleen gevangen, maar ze stonden toen al een paar weken in een kraal, waren al aan de mensen gewend en aten het hun voorgedroogde voedsel braaf op. Op 5 juni nam het m.s. Table Bay de dieren in Durban aan boord en begin juli wordt de aankomst te Rotterdam verwacht. Op het ogenblik, dat we dit schrijven zijn de dieren onderweg. Wanneer U dit leest kunnen ze dus zijn aangekomen.

Het betreft een jong stel, waarvan het wijfje iets ouder en groter is dan het mannetje. Hij weegt ruim 500 kg., zij bijna 750 kg. Ze kunnen dus nog heel wat groeien. Blijdorp is de derde Europese tuin die een stel uit Umfolozi ontvangt. We hebben bij de beide andere directies ons licht opgestoken. Beide vonden dat het allemaal erg was meegevallen. De dieren waren vriendelijk en handelbaar en met de voeding had men geen moeilijkheden ondervonden. Wat dat betreft is er tussen de Witte en de Zwarte Neushoorns blijkbaar een groot verschil. De Zwarte Neushoorn is een kribbig dier, gauw geneigd tot aanvallen en bijzonder onbereikbaar. De Witte moet zeer gelijkmoedig en verdraagzaam zijn. Nu is de Zwarte Neushoorn een solitair levend dier, de Witte leeft in groepen, is dus sociaal van aard. Dit



DE BREDE BOVENLIP IS KARAKTERISTIEK.

zou het verschil in algemeen karakter kunnen verklaren.

Een nadeel van de Witte Neushoorns is, dat ze zich tot dusverre niet in dierenrentuinen hebben voortgeplant. Zelfs niet in de Zuid Afrikaanse dierenrentuinen van Pretoria, waar men al enige tijd een trio van deze dieren heeft. Zonderling genoeg lukt het met de zoveel lastiger Zwarte Neushoorn en met de ook niet makkelijk Pantserneushoorn van India veel beter. Waarmee dat in zit is nog niet duidelijk. Aan ons is de taak om het uit te zoeken! Want de geboorte van een Wit Neushoortje is iets wat iedere ware Zooman stiekum van droomt.

K. V. van Bommel

DIERENTUINEN IN HET RUHRGEBIED

Het Ruhrgebied, met zijn enorme industrie-centra, is op het eerste gezicht nu niet bepaald een streek waar men heen gaat om van de natuur te genieten. In werkelijkheid valt het nog wel een beetje mee. Als we het weer eens hebben over de „leefbaarheid” van ons dierbaar Rotterdam, dan plegen we de huidige „onleefbaarheid” te illustreren met het wel imponerende cijfer dat Rotterdam, in een omtrek van 15 k.m. beschikt over 2 vierkante meter recreatiegebied per hoofd van de bevolking. D.w.z. dat U net zo goed op de tafel van Uw woonkamer kunt gaan kamperen, want meer ruimte is er buiten toch ook niet. In werkelijkheid blijkt daar ook nog wel wat aan te doen, dat hebt U op de verschillende tentoonstellingen op dit gebied, zoals de „Reespo” en „Rotterdamers Daarheen” die de afgelopen maanden in onze stad werden gehouden, kunnen leren. Nauwkeurige cijfers van het Ruhrgebied zijn ons niet bekend. Maar wanneer men daar rond

steden de dalen in beslag nemen, de heuvelruggen daartussen echter fraai bos dragen en de rook uitbrakende fabrieken slechts vlekjes zijn in een overigens liefelijk landschap.

Toch klaagt de bevolking er even hard als I ons over de vervreemding van de natuur en omgeving van beton en staal, overdekt met een roetgordijn, waarin hun dagelijks leven zich afspeelt. Juist in een dergelijke omgeving is I hoefte aan contact met het andere, de vrije natuur, het contact met het levende dier, frisse, bloeiende tuin. Het is dus niet toeval dat men juist in deze streek een aantal dierenrentuinen en prachtige parken aantreft. Die dierenrentuinen zijn interessant genoeg om er hieens een paar woorden aan te wijden. Wlangs de Autobahn van Wesel naar het zuid rijdt, komt dwars door een dierenrentuin, zonde dit waarschijnlijk te merken! Die Autobahn doorsnijdt n.l. het Tierpark op de Kaisersbühl, Duisburg. Hoog boven de snelweg is v.



Blydorp - September 11 (1963) P. 2-3

5286